

Harlan Coben bij Boekerij:

Dood spel

Genezing

Vals spel

Tegenwerking

Vermist

Ontwricht

Schijnbeweging (voorheen *Foute boel*)

Schaduwleven (voorheen *Klein detail*)

Laatste kans (voorheen *Oud zeer*)

Niemand vertellen

Spoorloos

Geen tweede kans

Momentopname

De onschuldigen

Eens beloofd

Geleende tijd

Houvast

Verloren

Verzoeking

Levenslijn

Blijf dichtbij

Schuilplaats (jeugdthriller)

Zes jaar

Nu of nooit (jeugdthriller)

Harlan Coben

Levenslijn

Eerste druk 2011
Vijfde druk 2014

ISBN 978-90-225-6990-0
ISBN 978-94-6092-639-X (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Live Wire*
Oorspronkelijke uitgever: Dutton, Penguin
Vertaling: Martin Jansen in de Wal
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Arman Zhenikeyev / Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2011 by Harlan Coben
© 2011 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Anne,
omdat het mooiste nog moet komen*

Proloog

De lelijkste waarheid, had een vriend van Myron hem ooit verteld, is nog altijd beter dan de mooiste leugenen.

Myron moest hieraan denken toen hij naar zijn vader in het ziekenhuisbed keek. Zijn gedachten gingen terug naar zestien jaar geleden, naar de laatste keer dat hij tegen zijn vader had gelogen, naar de leugenen die zo veel verdriet en schade had aangericht, een leugen die iets in gang had gezet wat hier, op deze droefgeestige manier, zou eindigen.

De ogen van zijn vader bleven gesloten en zijn piepende ademhaling was onregelmatig. Uit alle delen van zijn lichaam, zo leek het, staken slangetjes. Myron staarde naar de onderarmen van zijn vader. Als kind had hij hem een keer opgezocht op zijn werk, in de fabriek in Newark, waar zijn vader met half opgerolde mouwen achter een reusachtig bureau had gezeten. Zijn onderarmen waren zo dik en gespierd dat de stof van zijn hemdsmouwen er strak overheen spande en de manchetten er als tourniquets omheen zaten gedraaid. Nu zagen die armen er sponzig uit, slap door ouderdom. De brede borstkas, die Myron altijd zo'n veilig gevoel had gegeven, was er nog wel maar maakte een broze indruk, alsof de ribben als dorre twijgjes zouden breken als je er met je hand op leunde. Zijn vaders ongeschoren gezicht zat vol grijze vlekken in plaats van het donkere waas van baardstoppels dat hij altijd had gehad wanneer hij van zijn werk thuiskwam; de huid van zijn wangen en kin leek er los op te liggen, alsof die hem een maat te groot was geworden.

Myrons moeder – al drieënveertig jaar Al Bolitars vrouw – zat

naast het bed. Haar hand, trillend als gevolg van de ziekte van Parkinson, hield die van haar man vast. Ook zij zag er kwetsbaar uit. In haar jeugd was ze een van de eerste feministes geweest, had ze samen met Gloria Steimen haar beha verbrand en droeg ze T-shirts met teksten als: DE PLAATS VAN EEN VROUW IS IN HUIS... ÉN IN DE SENNAAT. Nu waren Ellen en Al Bolitar – wij zijn El-Al, had ma altijd als grapje gezegd, zoals die Israëlische luchtvaartmaatschappij – aangestast door de tijd, klemde ze zich vast aan het leven, hadden ze meer geluk gekend dan de meesten van hun leeftijdgenoten, en toch zag hun geluk er uiteindelijk zó uit.

God heeft een bizar gevoel voor humor.

‘En?’ zei ma zachtjes tegen Myron. ‘Zijn we het eens?’

Myron gaf geen antwoord. De mooiste leugen versus de lelijkste waarheid. Myron had er destijds, zestien jaar geleden, toen hij deze geweldige man van wie hij zielsveel hield die laatste leugen had verteld, lering uit moeten trekken. Maar nee, zo simpel was het niet. Want de lelijkste waarheid kon rampzalig zijn. Die kon de hele wereld op zijn kop zetten.

Die kon mensen het leven kosten.

Dus toen de ogen van zijn vader knipperend opengingen, toen de man die Myron dierbaarder was dan wie ook ter wereld met een smekende, bijna kinderlijk verwarde blik opkeek naar zijn oudste zoon, keek Myron zijn moeder aan en knikte. Daarna slikte hij zijn tranen weg en zette zich schrap om nog één laatste keer tegen zijn vader te liegen.

I

Zes dagen daarvoor

‘**M**yron, alsjeblieft, je moet me helpen.’
Myron had er vaak over gefantaseerd: een beeldschone, weelderig gevormde deerne in nood die als in een oude Bogart-film zijn kantoor kwam binnenschrijven. Alleen leek het schrijven in dit geval meer op waggelen en de beeldschone deerne had haar weelderige vormen te danken aan het feit dat ze acht maanden zwanger was, en dat – tja, helaas – bracht zijn fantasie meteen weer om zeep.

Ze heette Suzze T, Trevantino voluit, de gewezen tennisster. De sexy schrik van het circuit, die meer bekendheid had genoten om haar provocerende outfits, haar piercings en haar tatoeages dan door haar tennisspel zelf. Toch had Suzze een groot aantal zeges op haar naam staan, ze had kapitalen aan reclamegelden verdiend en was vooral beroemd geworden als contactpersoon – Myron vond die functieomschrijving prachtig – van La-La-Latte, een keten van topless koffiebars waar opgeschoten jongens hun ogen uit hun hoofd keken en stompzinnig bedelden om een ‘extra scheutje melk’. Dat waren nog eens tijden.

Myron spreidde zijn armen. ‘Ik sta tot je beschikking, Suzze, vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week, dat weet je.’

Ze bevonden zich in zijn kantoor aan Park Avenue, de thuishaven van MB Reys, waarvan de M stond voor Myron, de B voor Bolitar en Reys voor het feit dat het sportmensen, acteurs en schrijvers vertegenwoordigde. Kortom, beknopter kon het niet.

‘Zeg het maar, wat kan ik voor je doen?’

Suzze ging door het kantoor ijsberen. ‘Ik weet niet waar ik moet

beginnen.’ Myron wilde reageren toen ze bleef staan en haar hand opstak. ‘Als je zegt “bij het begin”, ruk ik een van je ballen van je lijf.’

‘Eentje maar?’

‘Omdat je nu verloofd bent. Ik hou rekening met je arme aanstaande.’

Het ijsberen ging over in een soort waggeldans die steeds wilder werd, totdat Myron vreesde dat ze in zijn pas opgeknapte kantoor haar kind ging baren.

‘Eh... de vloerbedekking,’ zei Myron. ‘Die is net nieuw.’

Ze keek hem fronsend aan, liep nog een paar rondjes en begon op haar lange, felgekleurde nagels te bijten.

‘Suzze?’ Ze bleef staan en keek hem aan. ‘Vertel op,’ zei Myron.

‘Weet je nog hoe we elkaar voor het eerst hebben ontmoet?’

Myron knikte. Hij had een paar maanden daarvoor zijn studie rechten afgerond en had net zijn agentschap opgericht. Toen, bij de oprichting, heette het MB SportsReps. Myron had die naam gekozen omdat hij aanvankelijk alleen topsporters als cliënt had. Maar toen hij later ook acteurs, auteurs en anderen uit de kunst- en glamoursector ging vertegenwoordigen, had hij ‘Sports’ uit de naam geschrapt zodat er MB Reps was overgebleven.

Nogmaals, beknopter kon het niet.

‘Natuurlijk,’ zei hij.

‘Ik was een warhoofd, hè?’

‘Je was een groot tennistalent.’

‘En een warhoofd. Je hoeft me niet te ontzien.’

Myron hief zijn handen ten hemel. ‘Je was pas achttien.’

‘Zeventien.’

‘Goed dan, zeventien.’ In een flits zag hij haar voor zich in de zon op de tennisbaan: haar blonde haar in een paardenstaart, een ondeugende grijns op haar gezicht en een forehand die de bal geselde alsof hij haar had beledigd. ‘Je was nog maar net prof. Opgeschoten jongens hadden je poster boven hun bed hangen. Er werd van je verwacht dat je meteen alle tennislegendes versloeg. Je ouders hadden het woord “pushen” een nieuwe dimensie gegeven.

Het is een wonder dat je overeind bent gebleven.'

'Goede beschrijving.'

'Wat is er dan mis?'

Suzze boog haar hoofd en keek naar haar dikke buik alsof ze die pas sinds die ochtend had. 'Ik ben in verwachting.'

'Eh, ja, dat zie ik.'

'Ik heb een goed leven, weet je.' Ze was zachter gaan praten en haar stem klonk bedachtzaam. 'Na al die jaren, toen ik helemaal was doorgedraaid, kwam ik Lex tegen. En nu: de muziek die hij maakt is beter dan ooit, de tennisschool loopt als een trein. Eigenlijk gaat alles heel goed.'

Myron wachtte af. Ze bleef naar haar buik kijken en vouwde haar armen er losjes omheen alsof ze – zo stelde Myron zich voor – haar kind al in de armen had. Om het gesprek gaande te houden vroeg hij: 'Vind je het leuk om in verwachting te zijn?'

'Het feitelijke lichamelijke proces van een kind dat binnen in me groeit?'

'Ja.'

Ze haalde haar schouders op. 'Het is niet zo dat ik de hele dag loop te stralen of zoiets. Ik bedoel, van mij mogen de weeën beginnen, ik ben er klaar voor. Er zijn vrouwen die het heerlijk vinden om zwanger te zijn.'

'Maar jij niet?'

'Ik heb het gevoel alsof er een bulldozer boven op mijn blaas staat. Volgens mij vinden vrouwen het fijn om zwanger te zijn omdat ze zich dan bijzonder voelen. Alsof ze een soort beroemdheid zijn. De meeste vrouwen gaan door het leven zonder veel aandacht te krijgen, maar als ze zwanger zijn, is iedereen door het dollé heen. Het klinkt misschien hard, maar volgens mij zijn zwangere vrouwen gewoon blij met het applaus en de aandacht die ze krijgen. Begrijp je wat ik bedoel?'

'Ik denk het wel.'

'Ik heb al genoeg aandacht en applaus gekregen, dacht ik zo.' Ze liep naar het raam en keek naar buiten. Na een tijdje draaide ze zich weer om. 'Trouwens, heb je gezien hoe groot mijn tieten zijn?'

‘Eh... hm,’ zei Myron, en hij besloot het daarbij te laten.

‘Nu we het daar toch over hebben, misschien kunnen we wel een nieuwe fotoserie voor La-La-Latte maken.’

‘Vanuit strategisch gekozen hoeken?’

‘Precies. Het wordt vast een geweldige campagne met deze jongens.’ Ze duwde ze met haar handen op voor het geval Myron niet begreep over welke jongens ze het had. ‘Wat denk jij?’

‘Ik denk,’ zei Myron, ‘dat je om de zaak heen draait.’

Haar ogen waren betraand. ‘Ik ben zo verdomde gelukkig.’

‘Ja, nou, ik kan me voorstellen dat je daardoor van streek bent.’

Dat bracht een glimlach op haar gezicht. ‘Ik heb mijn demonen bezworen. Ik heb het zelfs goedge maakt met mijn moeder. Lex en ik zijn helemaal klaar voor de geboorte van ons kind. Ik wil die demonen ver uit de buurt houden.’

Myron ging rechtop zitten. ‘Je bent toch niet weer gaan gebruiken, hè?’

‘God, nee. Niet díé demonen. Daar hebben Lex en ik voorgoed mee afgerekend.’

Lex Ryder, Suzzes man, was de ene helft van het beroemde rock-duo HorsePower, de veel mindere helft, moet worden gezegd, naast de superaantrekkelijke, charismatische frontman Gabriel Wire. Lex was een prima muzikant, al was hij geen echte virtuosoos, maar hij zou altijd de John Oates naast Daryl Hall zijn, de Andrew Ridgeley naast George Michael, de rest van de Pussycat Dolls naast Nicole Scherz-dinges.

‘Over wat voor demonen heb je het dan?’

Suzze zocht in haar tas en haalde er iets uit wat op een foto leek. Ze keek er even naar en gaf hem toen aan Myron. Hij wierp er een vluchtige blik op en wachtte weer tot ze iets zou zeggen.

Uiteindelijk, alleen om de stilte te verbreken, zei hij wat ze allebei al wisten. ‘Dit is een echografie van je kind.’

‘Yep. Achtentwintig weken oud.’

Weer een stilte. Opnieuw was het Myron die haar verbrak. ‘Is er iets niet in orde met het kind?’

‘Nee hoor. Hij is kerngezond.’

‘Hij?’

Suzze T glimlachte. ‘Ik krijg mijn eigen kleine knulletje.’

‘Cool.’

‘Ja. O, dat is ook een reden dat ik hier ben. Lex en ik hebben het erover gehad en we willen allebei dat jij de peetvader wordt.’

‘Ik?’

‘Ja, jij.’

Myron zei niets.

‘Nou?’

Nu waren het Myrons ogen die vochtig werden. ‘Ik zou me ver-eerd voelen.’

‘Huil je?’

Myron zei niets.

‘Wat ben je toch een softie,’ zei ze.

‘Wat is er aan de hand, Suzze?’

‘Misschien heeft het niks te betekenen.’ Daarna: ‘Ik denk dat iemand eropuit is mijn leven te ver-ruïneren.’

Myron bleef naar de echografie kijken. ‘Hoe dan?’

En toen liet ze het aan hem zien. Ze liet hem de drie woorden zien die nog lang in zijn hoofd zouden rondspoken.

Een uur later maakte Windsor Horne Lockwood III, bekend bij hen die hem vreesden – en dat was vrijwel iedereen – als Win, zijn entree in Myrons kantoor. Win had een mooie, swingende tred, alsof hij uitgedost was in een pandjesjas en met een zwarte hoge hoed, en hij een wandelstok in het rond zwiepte. In plaats daarvan droeg hij een Lilly Pulitzer-das met roze en groene strepen, een blauwe blazer met een of ander embleem op de borstzak, en een kakibroek met een vouw die zo scherp was dat je je eraan kon snijden. Aan zijn voeten had hij instappers, zonder sokken, en het totaalbeeld wekte de indruk dat hij net van het motorjacht MS Oud Geld kwam stappen.

‘Suzze T was hier zonet,’ zei Myron.

Win knikte en stak zijn kin vooruit. ‘Ik kwam haar tegen in de hal.’

‘Leek ze erg van streek?’

‘Heb ik niet op gelet,’ zei Win terwijl hij ging zitten. ‘Maar haar borsten zagen er verrukkelijk uit.’

Win.

‘Ze zit met een probleem,’ zei Myron.

Win leunde achterover en sloeg achteloos maar stijlvol zijn benen over elkaar. ‘Vertel op.’

Myron draaide zijn beeldscherm om zodat Win het ook kon zien. Een uur geleden had Suzze T hetzelfde gedaan. Hij dacht aan die drie korte woorden. Op het eerste gezicht heel onschuldig, maar in het leven draaide het om context. En in deze context deden ze de temperatuur in zijn kantoor een paar graden dalen.

Win tuurde naar het scherm, bracht zijn hand naar zijn binnenzak en haalde er een leesbril uit. Die had hij een maand geleden aangeschaft, en hoewel Myron het niet voor mogelijk had gehouden, zag hij er met bril nog arroganter en hooghartiger uit dan hij al was. Myron werd ook wat droefgeestig van die bril. Win en hij waren niet oud, nog lang niet, maar om een van Wins golfclichés te gebruiken toen hij Myron de bril kwam showen, waren ze officieel ‘bij de laatste negen holes van hun leven aanbeland’.

‘Is dat haar Facebook-pagina?’ vroeg Win.

‘Ja. Suzze zei dat ze die gebruikt om haar tennisacademie te promoten.’

Win boog zich dichterbij het scherm. ‘Is dat een echografie?’

‘Ja.’

‘En ze gebruikt die echografie om haar tennisacademie te promoten?’

‘Dat heb ik haar ook gevraagd. Om het een persoonlijker tintje te geven, zei ze. Mensen willen meer dan alleen het bekende verkooppraatje.’

Win fronste zijn wenkbrauwen. ‘Dus zet ze een echo van haar ongeboren kind op haar pagina?’ Hij keek op. ‘Begrijp jij daar iets van?’

Nee, eerlijk gezegd begreep Myron er niets van. En opnieuw, in combinatie met Wins leesbril en de verbazing waarmee ze naar deze nieuwe wereld van sociale netwerken keken, voelde hij zich oud.

‘Lees de reacties eronder maar,’ zei Myron.

Win keek hem wezenloos aan. ‘Reageren mensen op een echo?’

‘Lees ze nou maar.’

Win deed het. Myron wachtte af. Zelf kende hij de hele pagina al uit zijn hoofd. Het waren zesentwintig reacties, wist hij, voor het merendeel gelukwensen. Suzzes moeder, die zich op Facebook Evil (Tennis) Ma noemde, bijvoorbeeld, had geschreven: ‘Hé, allemaal, ik word oma! Yeah!’ Ene Amy schreef: ‘Ahhhh, wat schattig!’ Het grappige ‘Hij lijkt op z’n ouweheer! ;-)’ was afkomstig van een studio-drummer die vroeger met HorsePower had gewerkt. Ene Kelvin

schreef: 'Van harte!' en Tami vroeg: 'Wanneer ben je uitgerekend, meisje?'

Win stopte drie reacties van onderaf. 'Een grapjas.'

'Wie?'

'Een of andere olijkerd die zich Erik the Riot noemt schrijft...'
Win schraapte zijn keel en boog zich dicht naar het scherm. "'Je kind lijkt wel een zeepaardje!'" en daarachter heeft hij LOL getypt.'

'Erik is Suzzes probleem niet.'

Win was onvermurwbaar. 'Misschien moet ik toch maar eens bij hem langsaan.'

'Lees nou maar door.'

'Oké.' Wins gelaatsuitdrukking veranderde zelden. Hij had zichzelf aangeleerd in zaken en in gevechtssituaties nooit iets te laten blijken. Maar na een paar seconden zag Myron een donkere schaduw over de ogen van zijn oude vriend vallen. Win keek op. Myron knikte. Hij wist nu dat Win de drie woorden had gelezen.

Ze stonden helemaal onder aan de pagina. De drie woorden waren een reactie van Abeona S, een naam die Myron niets zei. De profielfoto was een symbool, mogelijk een Chinees karakter. En de tekst, in hoofdletters en zonder leesteken, bestond uit drie korte maar zeer verontrustende woorden.

NIET VAN HEM

Stilte.

Toen zei Win: 'Tjonge.'

'Zeg dat wel.'

Win zette zijn bril af. 'Moet ik de voor de hand liggende vraag stellen?'

'En die is?'

'Is het waar?'

'Suzze zweert dat het kind van Lex is.'

'En geloven we haar?'

'Ja,' zei Myron. 'Maar maakt dat wat uit?'

'Moreel gezien niet, nee. Wil je mijn theorie horen? Dit is het werk van een gestoorde gek.'

Myron knikte. 'Het mooie van internet: het geeft iedereen een

stem. De vloek van internet: het geeft iedereen een stem.'

'De ideale speeltuin voor anonieme lafbekken,' beaamde Win. 'Suzze kan die woorden maar beter wissen voordat Lex ze ziet.'

'Daar is het te laat voor. Dat vormt een deel van het probleem. Lex is ervandoor, min of meer.'

'Ah, ik begrijp het,' zei Win. 'En zij wil dat wij hem opsporen?'

'En hem bij haar thuisbrengen, ja.'

'Het moet niet al te moeilijk zijn om een beroemde popster op te sporen,' zei Win. 'En wat is het andere deel van het probleem?'

'Ze wil weten wie dit heeft geschreven.'

'De ware identiteit van meneer Gestoorde Gek?'

'Suzze denkt dat er meer achter zit. Dat iemand eropuit is haar iets aan te doen.'

Win schudde zijn hoofd. 'Het is een idioot.'

'Kom op nou. Die schrijft "niet van hem"? Dat is echt zwáár gestoord.'

'Een zwáár gestoorde idioot dan. Heb je nog nooit de onzin gelezen die allemaal op dat internet wordt gezet? Zoek een willekeurig nieuwsbericht op en de racistische, homofobe en paranoïde reacties...' hij vormde aanhalingstekens met zijn vingers, '... spatten van je beeldscherm. De tranen schieten je in de ogen als je ze leest.'

'Dat weet ik, maar ik heb haar beloofd dat ik ernaar zou kijken.'

Win zuchtte, zette zijn bril weer op en boog zich naar het beeldscherm. 'Degene die dit heeft geschreven is ene Abeona S. We mogen ervan uitgaan dat dit een pseudoniem is?'

'Yep. Abeona is de naam van een Romeinse godin. Ik heb geen idee waar de S voor staat.'

'En de profielfoto? Wat stelt dat symbool voor?'

'Dat weet ik niet.'

'Heb je het aan Suzze gevraagd?'

'Yep. Zij heeft ook geen idee, zei ze. Het heeft iets van een Chinees karakter.'

'Misschien kunnen we iemand vinden die weet wat het betekent.' Win leunde achterover en zette zijn vingertoppen tegen elkaar. 'Heb je gezien hoe laat de reactie is geplaatst?'

Myron knikte. ‘Drie uur zeventien ’s nachts.’

‘Nogal laat, vind je niet?’

‘Dat dacht ik ook,’ zei Myron. ‘Misschien is dit wel het internet-equivalent van sms’jes sturen als je dronken bent.’

‘Een ex met wraakgevoelens,’ zei Win.

‘Bestaan er andere exen?’

‘En als ik terugdenk aan Suzzes veelbewogen jonge jaren, levert dat ons – om het netjes te zeggen – meer dan één kandidaat op.’

‘Maar Suzze kon niemand bedenken die haar een dergelijke streek zou leveren.’

Win bleef naar het beeldscherm turen. ‘Wat wordt onze eerste stap?’

‘Meen je dat?’

‘Pardon?’

Myron liep een rondje door zijn gerenoveerde kantoor. De posters van Broadway-musicals en zijn Batman-aandenkens waren er niet meer. Hij had ze van de muren gehaald toen alles opnieuw werd geschilderd, maar hij wist nog niet of hij ze wel weer wilde ophangen. Ook alle bekens en prijzen uit zijn basketbaltijd waren verdwenen, zijn NCAA-kampioenschapsringen, zijn All-American Parade-oorkondes en zijn prijs van universiteitsspeler van het jaar, met één uitzondering. Vlak voordat Myron zijn eerste wedstrijd als prof bij de Boston Celtics zou spelen en zijn grote droom eindelijk zou uitkomen, had hij een ernstige knieblesure opgelopen. *Sports Illustrated* had zijn foto op de cover gezet met de tekst EINDE OEFENING? En hoewel niemand op dat moment het antwoord wist, bleek dat een volmondig, luidkeels JA! te zijn. Waarom hij de cover had bewaard en had ingelijst wist hij niet precies. Als iemand hem eraan vroeg, zei hij meestal dat het een waarschuwing was voor alle aanstaande supersterren die zijn kantoor binnenkwamen, om hen eraan te herinneren dat dromen ook opeens in duigen konden vallen, maar zelf vermoedde Myron dat er meer achter zat dan dat.

‘Dit is niet je gebruikelijke modus operandi,’ zei Myron.

‘O nee? Verklaar je nader.’

‘Dit is altijd het moment waarop jij me eraan herinnert dat ik

sportmakelaar ben en geen privédetective, en je opmerkt dat je de zin van dit project niet inziet omdat het ons kantoor financieel niets oplevert.’

Win zei niets.

‘Vervolgens kom je met het verwijt dat ik een heldencomplex heb en dat ik voortdurend mensen uit de problemen moet helpen omdat ik me anders niet compleet voel. En ten slotte – of zal ik zeggen sinds kort? – houd je me voor dat mijn bemoeienissen meestal meer kwaad dan goed doen en dat ze meer gewonde of dodelijke slachtoffers opleveren dan geredde cliënten.’

Win geeuwde. ‘Ben je nog van plan ter zake te komen?’

‘Ik dacht dat ik al redelijk duidelijk was, maar goed dan: waarom ben je nu opeens bereid – enthousiast zelfs – om aan deze specifieke reddingsoperatie mee te werken terwijl je in het verleden...?’

‘In het verleden,’ onderbrak Win hem, ‘heb ik je altijd geholpen, waar of niet?’

‘Meestal wel, ja.’

Win keek op en tikte met zijn wijsvinger op zijn kin. ‘Hoe zal ik het zeggen?’ Hij wachtte, dacht na en knikte. ‘Wij mensen zijn geneigd te geloven dat de goede dingen des levens eeuwig zullen voortduren. Zo zitten we nu eenmaal in elkaar. Neem The Beatles. Ah, die zullen altijd blijven bestaan. Of *The Sopranos*... aan die serie zal nooit een eind komen. De Zuckerman-boeken van Philip Roth. De concerten van Springsteen. Maar goede dingen zijn zeldzaam. Die moeten we koesteren omdat ze ineens verdwenen kunnen zijn.’

Win stond op en liep naar de deur. Voordat hij het kantoor uit liep, keek hij op. ‘Samen met jou op pad gaan,’ zei Win, ‘is een van die goede dingen.’